

11. fejezet

Mélyre ásni

A csók megakasztja a vörös Barnes szemében eddig tett előrelépését, Rogers reakciója az aktára pedig egy az egyben semmissé teszi.

Rogers egész éjjel fennmarad. Elolvassa az aktát az elejétől a végéig, felkel, fel-alá járkal Wilson nappalijában, aztán 18 percig ül a fejét a kezébe temetve.

Másodszorra is elolvassa az aktát, ezúttal sokkal lassabban, óriási arca eltorzul, és harag, majd fájdalom jelenik meg rajta. Egyszer csak felzokog, a hajába markol, vállai megremegnek. A hangra Barnes térdéből kiszalad az erő.

Ezen a ponton Barnes hátrahagyja a lakást és a távcsövet, és átvergődik a sövénybe.

SEGÍTS NEKI

SEGÍTS NEKI

SEGÍTS NEKI

...harsogja a két füle között az irányítás, hogy a feje is belefájdul.

– Hé, haver – suttogja az ablaküvegnek – Hé, Steve. Minden rendben lesz.

Mi van abban az aktában?

Ezért kitépi a vörös karjait.

04:26-ra Rogers másodszorra is végigér az aktán. Megmossa az arcát a konyhai csapnál. Iszik egy pohár narancslét – derék dolog Rogers, fizikai stressz esetén fontos a hidratálás és az elektrolitok pótlása.

Amikor Rogers visszaül a kanapéra, újra kinyitja az aktát és megérint valamit a belső borító jobb alsó sarkában. Aztán hátradől, és hajnalig mozdulatlanul mered maga elé.

Barnes nagyon-nagyon lassan fogja kitépni a vörös karjait.

Wilson 06:59-kor lemászik az emeletről, és Rogersre bámul.

Ideje bebizonyítani, hogy küldetés-segítő vagy, barátom. Jobban jársz, ha átmész a vizsgán.

– Felöltözni, Kapitány – mondja Wilson.

– Mi?

– Az én házamban én vagyok a főnök. Öltözz fel. Elmegyünk futni.

Ahogy a szoba kiürül, az akta azonnal magára vonzza a tekintetét. Követnie kell őket és megfi...

MEGFI...

...de. Az az akta fontos. Fájdalmat okozott a célszemélynek.

Kockázatfelmérés: eddig semmi nem utal arra, hogy a HYDRA megállapította volna Rogers tartózkodási helyét (ebből is látszik, mennyire hülyék). És Wilson vele lesz, hogy segítsen neki és vigyázzon rá.

Barnes akarja azt az aktát.

ELFOGADVA

Emlékeztető: vedd már meg azt a rohadt futócuccot. Uhh.

Rogers és Wilson elindulnak. Barnes ad nekik 7 percet, hogy visszajöjjenek az esetleg otthon felejtett kulcsokért, vagy valamelyiküknek elszakadjon a cipőfűzője, aztán visszaugrik a lakásba pénzért Steve-nek. Háromezer dollár biztosan elég lesz egy darabig.

Kinyitja a hátsó ajtót, amivel még mindig nevetségesen könnyű dolga van, és úgy oson el a dohányzóasztalon fekvő akta mellett, mintha az lángokban állna. Rogers ruhái egy kupacban hevernek a földön: az eligazítás szerint ez az emocionális stressz jele. A vázlatfüzetben csak egy új rajz található: egy nyers vázlat a ház előtt összekötözve fekvő HYDRA-ügynökről. Barnes elvigyorodik. Ez vicces.

A pénzt a Rogers szekrényében lévő táská zsebébe dugja. Persze sokkal jobb poén lenne egyszerűen csak a komódon hagyni a bankjegyeköteget, de attól még Rogers is gyanút fogna. A jelenlegi bázisa túl értékes ahhoz, hogy elveszítse. Megveregeti a táskát. A küldetéshez tartozó részfeladat teljesítve. Ellátta a célpontot a rövidtávú szükségleteire elegendő utánpótlással. Ha az akta nem borította volna ki, Rogers boldogtalansága talán már a múlté is lenne. Az a rohadék Romanov.

Visszatérve a földszintre, kinyitja az aktát, és két változatban is meglátja az arcot: az egyik kis fotó Rogers Buckyját ábrázolja a második világháború alatt, a másik a jelenlegi arcot/hajat: kéken, dermedten.

A test emlékszik a hidegre. Az agyban már korábban is felmerült a krio és a hideg gondolata. De a fotók letöltést váltanak ki, és most a hús is emlékszik a fagy harapására, a zsibbadtságra és a fájdalomra. Emlékszik, hogy mart belé kiolvasztáskor a hőség. Emlékszik a hideg vízsugarakra. Arra, hogy meztelenül áll egy szobában, felöltözött férfiak előtt.

A térdek nem akarják megtartani a súlyt. A gyomor meg akar szabadulni a tartalmától. A szemek el akarnak fordulni, de látni is akarnak. Olyan sok oldal van. Sok szó, mint *operáció, sokk, eljárás, hiba, sérülés*. Sok kép, amelyeken a test körül, vagy a testhez csatlakoztatva gépek, drótok, éles eszközök és láncok láthatók.

A későbbi képek holttesteket és lerombolt épületeket ábrázolnak. Szavak, mint *siker, kiiktatás, észrevétlen*. Az agy sajog, a fülekben dübörgés, pedig a közelben nem dübörög semmi. A küldetés-eligazítás az: információt készül letölteni, de háromszor, négyszer annyit, mint korábban.

Elutasítás.

Kérlek, hadd utasítsam el.

Kérlek.

Négy levegővétel. Harminckét szívverés.

MEGERŐSÍTVE

Az idő múlik, de Barnes nem tudja megbecsülni, mennyi telhetett el. Harminc perc? Több? Wilson és Rogers bármelyik pillanatban visszajöhetnek, és ő... nem képes... A telefonjával minden oldalt lefotóz későbbi tanulmányozás céljából.

7,3 perccel az után, hogy Barnes belépett a lakásba, meghallja, hogy Wilson és Rogers is hazaértek a futásból. Tizenkétszer mosta meg az arcát, de még mindig undorítónak és tisztátalannak érzi. A mikrofonban ziháló lélegzetvétel hallatszik. A test még mindig csurom vizesen rohan át a lakáson, mielőtt az agy beavatkozhatna.

De a távcsőben látottak megnyugtatják: Wilson liheg. Minden rendben. Rogers, bár vörös az arca és úszik az izzadtságban, kevésbé tűnik levertnek, mint korábban, holott a szomorúsága nyilvánvaló, amikor a dohányzóasztalon heverő aktára pillant.

Wilson sokáig kapaszkodik a konyhaszekrénybe, miután Rogers felmegy az emeletre. Aztán megiszik két pohár vizet. Még mindig a földön fekvéskor kapkodja a levegőt, amikor Rogers frissen, tiszta ruhában újra megjelenik.

– Jól vagy?

– Nem. Tudom. Még mindig. Nem érzem a Tagjaimat.

– Bocsánat.

– Semmi gond. Számítottam rá.

– Elmegyek.

Baszki. Még meg se törölköztem, és félmeztelen vagyok.

– Adj egy percet, és felkelek.

– Nem, Sam. Kösz. Igyál még egy kis vizet. Hamarosan jövök.

– Visszajössz?

– Megígérem, hogy visszajövök.

Barnes megduplázza a sebességét, a kabátját már az utcán rohanva kapja magára, és végül sikerül utolérnie Rogerst. Lassan sétálnak tovább, mindketten mélyen az arcukba húzott csuklyával, kezüket zsebre vágva, mint egy összeillő pár két tagja.

MEGERŐSÍTVE

Barnes annyira Rogersre koncentrál, hogy észre sem veszi, hová tartanak, amíg meg nem érkeznek Arlingtonba, három napon belül immár harmadszor. Az út sokáig tart, a nap magasan áll az égen, és Barnes érez. Fáradtságot érez.

Rogers elsétál Fury kamu sírja mellett a temető belseje felé, fel egy kisebb magaslatra. Ennek a tetején egy nagy faragott gránit síremlék áll, körülbelül 4 méter magas, a felső részébe belevésve a pajzs és egy felirat: STEVEN G. ROGERS – AMERIKA KAPITÁNY.

Rogers odalép a tőle jobbra álló egyszerű sírkőhöz, amin a James Buchanan Barnes név olvasható.

Barnes megragadja az obeliszket, ami mögött épp kuporog, és a fémujjak belevájnak a kőbe. Steve Buckyja még itt sem hagyta magára a Kapitányt.

– Hogy jutottunk idáig, Buck? – szólal meg Rogers közvetlenül a füle mellett.

Akármi legyenek, ha tudom, haver.

Rogers hátát a sírkőnek vetve leül.

– Korábban soha nem akartam kijönni ide. Nem tűnt helyesnek ez a nagy pompa és felhajtás, ha arra gondoltam, hogy a csontjaid szanaszét hevernek az Alpokban. De ez a hely szép. Békés.

Értékelés. A tágas füves területeket fehér vagy szürke sírkövek tarkítják. A csendet csupán a madárdal töri meg. A ragyogó kék égen kövér, fehér felhők úsznak, amelyek csak alkalmanként takarják el a napot. Rogers síremlékén túl egy nagy fa áll, a lombja most kezd narancsba fordulni. Békés: megerősítve.

– Annyira sajnálom, Buck – mondja Rogers 27 perc elteltével.

– Ha tudtam volna, megkereslek, semmi sem állhatott volna az utamba. Emlékszel az Iliászra középiskolából? Az első költemény volt, amiről meggyőztél, hogy jó. Az egész világot felforgattam volna érted, Bucky.

Steve. Megerősítve.

(Emlékeztető: utánanézni az Iliásznak.)

– Annyira sajnálom.

BOCSÁSS MEG NEKI

Megerősítve, hát persze. Jézus.

– Hol vagy most, barátom?

Tőled tizenöt méterre, délnyugatra.

– Mit tettek veled, Buck? Mire kényszerítettek?

Most már senki se kényszerít semmi szarságra. Ez a küldetés az *enyém*.

6 perc múlva Rogers megtörli azzal a hülye nagy kezével azt a hatalmas arcát.

– Meg foglak találni, Buck. Vissza foglak hozni.

Jézusom. Uhh...

A hosszú visszaúttal elmegy a délután hátralévő része. Barnes lassan vánszorogva ellenőrzi a környéket. A lábakat súlyosnak érzi. A fémkar nehézkesen lóg a vállán. A súlya az egész mellkast húzza.

Csatlakoztatja a telefont a laptopához, és a látvány hatására kis híján a grillezett sajttól is elmegy az étvágya. Megtudja, hogyan rakták össze. És hogyan szedték darabokra. Mert újra és újra darabokra szedték. Megtudja, hogy a test valóban Steve Buckyjáé volt.

ÖNMAGAD

Megerősítve.

A tudományos horrort tartalmazó oldalak után a küldetésekről szóló rész következik. Listába szedett áldozatok, megbuktatott kormányok. És az elején mindig az a fagyott arc, amíg a csontok vissza nem emlékeznek a hidegre, és a test meg nem remeg.

A test reszket, az elme visszakozik. Az agy le tudná tölteni az információt: mindazt, amit a szemek láttak, és amit a bőr érzékelt.

Elutasítva.

MEGERŐSÍTVE

Az elme össze tudná számolni az összes áldozatot.

Elutasítva.

MEGERŐSÍTVE

Az elme vissza tudná játszani az összes gyilkosságot.

Elutasítva.

MEGERŐSÍTVE

A test képes lenne érezni a hideg zuhanyt, a láncokat, a fűrész, a fagyasztást, a széket.

A test képes lenne érezni a széket.

Képes lenne érezni.

Képes lenne.

Elutasítva.

elutasítva

...

elutasítva

...

VÉDELMEZD ROGERST

...

megerősítve

A KÜLDETÉS PRIORITÁSA ROGERS BIZTONSÁGA

...

megerősítve

MARADJ A MEGADOTT PARAMÉTEREKEN BELÜL

Végrehajtás.

Barnes felkel. A fémkarnak köszönhetően egy harmadik párna is a kárpitozott bútorok mennyországába távozott. Barnes hagyja, hogy a test magától tegye a dolgát: bemegy a fürdőszobába, és teleengedi a kádat bugyogva forró vízzel, amitől a száj felszisszen, és a bőr kivörösödik.

A test belesüllyed, és a meleg milliméterről milliméterre szűrődik át rajta, míg a hideg emléke vissza nem szorul az elme falai mögé. A test újra tanulja, milyen érzés a meleg. A vállak ellazulnak, a fémkar által okozott fájdalom csökken.

Barnes felsóhajt: ez a mély lélegzet magával viszi a szemek mögött összezsúfolódott képeket.

Azok az ő szemei. Az ő ujjai. Az ő lábai, az ő haja, és az ő izzadt golyói, basszameg.

– Az én átkozott karom.

Az Eszköz, ami ő volt, a HYDRÁhoz tartozott. Húsból való gép volt, mindig mérlegelt, de soha nem döntött.

MEGERŐSÍTVE

Az önálló döntés lehetőségének minden egyes felvillanását a székkal torolták meg. Amíg Steve ki nem kényszerítette a döntést: ölj meg, vagy változtass.

ÚJRAINDÍTÁS

És az ennek az a kis magocskája, ami 70 évnyi elnyomás után is megmaradt, válaszolt.

VÉDELMEZD

Végrehajtás.

ÖNMAGAD

Uhh, bővebben?

VÉDELMEZD ROGERST, VÉDELMEZD A KÜLDETÉSVEZETŐT

Egy hang szökik ki Barnes száján. Megállapítás: nevetés? Fejét a víz alá dugja, hogy lemossa a könnyeket és a taknyot, ami kicsordult, mialatt feldolgozta mindezt az információt.

A teste támo­lyog a kimerültségtől és a melegtől, de már nem sajog.

Végrehajtás.

Először a laptopon, majd a telefonon választja ki az Eszköz aktáját tartalmazó könyvtárt, és megnyomja a törlés gombot.

Végrehajtva.